

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

19 czerwca 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 195/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 195/02	Sprawa C-527/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Midden-Nederland – Niderlandy) – Stichting Brein/Jack Frederik Wullems, działający pod nazwą Filmspelers [Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna i przemysłowa — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych — Artykuł 3 ust. 1 — Publiczne udostępnianie — Pojęcie — Sprzedaż odtwarzacza multimedialnego — Dodatkowe moduły do programu komputerowego (wtyczki) — Udostępnienie utworu bez zezwolenia podmiotu praw autorskich — Dostęp do serwisów streamingowych — Artykuł 5 ust. 1 i 5 — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątki i ograniczenia — Legalne korzystanie]	2
2017/C 195/03	Sprawa C-564/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Tibor Farkas/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága [Odesłanie prejudycjalne — Uwzględnienie z urzędu zarzutu opartego na naruszeniu prawa Unii — Zasady równowagi i skuteczności — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — System odwrotnego obciążenia — Artykuł 199 ust. 1 lit. g) — Stosowanie wyłącznie w odniesieniu do nieruchomości — Nienależna zapłata podatku przez nabywcę towarów na rzecz sprzedawcy w wyniku błędnie wystawionej faktury — Decyzja organu podatkowego stwierdzająca zaległość podatkową obciążającą nabywcę towarów i odmawiająca wnioskowanego przez niego odliczenia oraz nakładająca na niego grzywnę podatkową]	3

2017/C 195/04	Sprawa C-632/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – Costin Popescu/Guvernul României i in. (Odesłanie prejudycjalne — Transport — Transport drogowy — Prawa jazdy — Dyrektywa 2006/126/WE — Artykuł 13 ust. 2 — Pojęcie „prawa jazdy wystawionego przed dniem 19 stycznia 2013 r.” — Przepisy krajowe transponujące tę dyrektywę — Obowiązek uzyskania prawa jazdy nałożony na osoby posiadające uprawnienia do prowadzenia motorowerów, które nie były objęte obowiązkiem posiadania prawa jazdy przed datą wejścia w życie tych przepisów)	4
2017/C 195/05	Sprawa C-51/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland – Niderlandy) – Stryker EMEA Supply Chain Services BV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane kantoor Rotterdam Rijnmond [Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Pozycje taryfowe — Klasyfikacja towarów — Śruby implantów przeznaczone do wprowadzania do ciała ludzkiego w celu leczenia złamań lub umieszczania protez — Nomenklatura scalona — Pozycja 9021 — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1212/2014 — Ważność]	4
2017/C 195/06	Sprawa C-142/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/ Republika Federalna Niemiec [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 6 ust. 3 — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Budowa elektrowni węglowej Moorburg (Niemcy) — Obszary „Natury 2000” w biegu rzeki Łaby powyżej elektrowni węglowej — Ocena skutków planu lub przedsięwzięcia dla terenu chronionego]	5
2017/C 195/07	Sprawa C-464/16 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselői Egyesület (PITEE)/Komisja Europejska (Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Wniosek o dostęp do dokumentów Komisji — Odmowa — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Reprezentacja przed sądami Unii — Adwokat niemający statusu osoby trzeciej wobec skarżącego — Oczywista niedopuszczalność skargi — Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście bezzasadna)	6
2017/C 195/08	Sprawa C-625/16 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 2 marca 2017 r. – Anikó Pint/Komisja Europejska {Odwołanie — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Pochodzące od rządu węgierskiego dokumenty odnośnie do procedury EU Pilot nr 8572/15 [CHAP (2015)00353 i 6874/14/JUST] dotyczącej utrzymywanego naruszenia przez Węgry art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Wniosek o przedstawienie dokumentów — Brak odpowiedzi ze strony Komisji Europejskiej}	6
2017/C 195/09	Sprawa C-555/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Salerno (Włochy) w dniu 31 października 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Vincenzovi D'Andrii i Giuseppinie D'Andrii	7
2017/C 195/10	Sprawa C-581/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Salerno (Włochy) w dniu 16 listopada 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Nicoli Turcowi	7
2017/C 195/11	Sprawa C-582/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Salerno (Włochy) w dniu 16 listopada 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Alfonsowi Consalvowi	8
2017/C 195/12	Sprawa C-610/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 września 2016 r. w sprawie T-112/16, Gaki/Parlement, wniesione w dniu 28 listopada 2016 r. przez Anastasię-Soultanę Gaki	8
2017/C 195/13	Sprawa C-29/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 19 stycznia 2017 r. – Novartis Farma SpA/Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)	9

2017/C 195/14	Sprawa C-42/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 26 stycznia 2017 r. – M.A.S., M.B.	10
2017/C 195/15	Sprawa C-101/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 7 lipca 2016 r. w sprawie T-82/14, Copernicus-Trademarks/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 23 lutego 2017 r. przez Verus Eood	10
2017/C 195/16	Sprawa C-141/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Hiszpania) w dniu 21 marca 2017 r. – José Luis Cabana Carballo/ Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) ...	11
2017/C 195/17	Sprawa C-145/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2017 r. w sprawie T-217/16, Internacional de productos metálicos/Komisja, wniesione w dniu 21 marca 2017 r. przez Internacional de Productos Metálicos, S.A.	12
2017/C 195/18	Sprawa C-154/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa) w dniu 27 marca 2017 r. – SIA „E LATS”	14
2017/C 195/19	Sprawa C-169/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 3 kwietnia 2017 r. – Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino/Administración del Estado	14
2017/C 195/20	Sprawa C-181/17: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii	15
2017/C 195/21	Sprawa C-205/17: Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii	16

Sąd

2017/C 195/22	Sprawa T-512/14: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – Green Source Poland/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Artykuł 41 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 — Odmowa przyznania wkładu finansowego na duży projekt — Przedsiębiorstwo odpowiedzialne za realizację projektu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność]	17
2017/C 195/23	Sprawa T-744/14: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – Meta Group/Komisja [Klauzula arbitrażowa — Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach szóstego programu ramowego w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2002 – 2006) — Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007 – 2013) — Zwrot wypłaconych kwot — Pozostające do uregulowania saldo całkowitej kwoty przyznanego skarżącej wkładu finansowego — Koszty kwalifikujące się do finansowania — Odpowiedzialność umowna] ..	17
2017/C 195/24	Sprawa T-264/15: Wyrok Sądu z dnia 28 kwietnia 2017 r. – Gameart/Komisja [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dokumenty sporządzone przez państwo członkowskie — Wniosek do państwa członkowskiego o udostępnienie dokumentów — Przekazanie Komisji wniosku o udostępnienie dokumentów — Odmowa udostępnienia dokumentów — Kompetencje Komisji — Dokument pochodzący od instytucji — Artykuł 5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001]	18
2017/C 195/25	Sprawa T-375/15: Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2017 r. – Germanwings/Komisja (Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przedsiębiorstwa lotniczego korzystającego z portu lotniczego Zweibrücken — Korzyść — Możliwość przypisania państwu — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Dostęp do dokumentów — Dokumenty związane z postępowaniem w sprawie kontroli pomocy państwa — Odmowa udzielenia dostępu do żądanych dokumentów — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu)	19

2017/C 195/26	Sprawa T-403/15: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – JYSK/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności — FEDER — Artykuł 41 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 — Odmowa przyznania wkładu finansowego na realizację dużego projektu — Przedsiębiorstwo odpowiedzialne za realizację projektu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność]	20
2017/C 195/27	Sprawa T-622/15: Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2017 r. – Deere/EUIPO (EXHAUST-GARD) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego EXHAUST-GARD — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawo do obrony — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]	20
2017/C 195/28	Sprawa T-681/15: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2017 r. – Environmental Manufacturing/EUIPO – Société Elmar Wolf (Przedstawienie głowy wilka) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego głowę wilka — Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy Outils WOLF — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	21
2017/C 195/29	Sprawa T-721/15: Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2017 r. – BASF/EUIPO – Evonik Industries (DINCH) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy DINCH — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009]	21
2017/C 195/30	Sprawa T-25/16: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – Haw Par/EUIPO – Cosmowell (GELENKGOLD) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GELENKGOLD — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający tygrysa — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Powaga rzeczy osądzonej — Wzmocniony charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego uzyskany w następstwie używania — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 — Seria znaków towarowych]	22
2017/C 195/31	Sprawa T-36/16: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2017 r. – Enercon/EUIPO – Gamesa Eólica (Odcienie koloru zielonego) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Unijny znak towarowy składający się z odcieni koloru zielonego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009]	23
2017/C 195/32	Sprawa T-97/16: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – Kasztantowicz/EUIPO – Gbb Group (GEOTEK) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy GEOTEK — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 40 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Dowód rzeczywistego używania znaku towarowego — Przekroczenie terminu — Zasada 61 ust. 2 i 3 oraz zasada 65 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 — Powiadomienie właściciela o wyznaczonym terminie za pośrednictwem faksu — Brak okoliczności mogących podważyć raport transmisji przedstawiony przez EUIPO — Artykuł 78 rozporządzenia nr 207/2009 — Zasada 57 rozporządzenia nr 2868/95 — Wniosek o przesłuchanie świadków — Uznanie przysługujące EUIPO]	23
2017/C 195/33	Sprawa T-132/16: Wyrok Sądu z dnia 5 maja 2017 r. – PayPal/EUIPO – Hub Culture (VENMO) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy VENMO — Zła wiara — Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	24

2017/C 195/34	Sprawa T-200/16: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2017 r. – Gfi PSF/Komisja (Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Opracowanie, utrzymanie, rozwój oraz usługi pomocy w zakresie witryn internetowych — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Otrzymanie otwartej oferty — Artykuł 111 ust. 4 lit. b) rozporządzenia finansowego)	24
2017/C 195/35	Sprawa T-224/16: Wyrok Sądu z dnia 5 maja 2017 r. – Messe Friedrichshafen/EUIPO – El Corte Inglés (Out Door) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Graficzny unijny znak towarowy Out Door — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy OUTDOOR PRO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 76 rozporządzenia nr 207/2009]	25
2017/C 195/36	Sprawa T-446/16 P: Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2017 r. – CC/Parlament (Odwołanie — Służba publiczna — Zatrudnienie — Ogłoszenie o konkursie — Konkurs otwarty — Błędy w zarządzaniu listą laureatów — Odpowiedzialność pozaumowna — Nowe wnioski dowodowe — Szkoda materialna — Równość traktowania — Przeinaczenie okoliczności faktycznych — Utrata szansy)	26
2017/C 195/37	Sprawa T-569/16: Wyrok Sądu z dnia 26 kwietnia 2017 r. – OU/Komisja (Służba publiczna — Personel kontraktowy — Postępowanie dyscyplinarne — Zawieszenie — Wstrzymanie wypłaty części wynagrodzenia — Kara nagany — Zwrot — Artykuł 24 ust. 4 załącznika IX do regulaminu pracowniczego)	26
2017/C 195/38	Sprawa T-580/16: Wyrok Sądu z dnia 28 kwietnia 2017 r. – Azoulay i in./Parlament (Służba publiczna — Urzędnicy — Personel tymczasowy — Wynagrodzenie — Dodatki rodzinne — Dodatek edukacyjny — Odmowa zwrotu wydatków na edukację — Artykuł 3 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego — Uzasadnione oczekiwania — Równe traktowanie — Zasada dobrej administracji)	27
2017/C 195/39	Sprawa T-588/16: Wyrok Sądu z dnia 28 kwietnia 2017 r. – HN/Komisja [Służba publiczna — Urzędnicy — Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1023/2013 — Nowelizacja regulaminu pracowniczego — Nowe zasady przebiegu kariery zawodowej i awansowania do grup zaszerogowania AD 13 i AD 14 — Urzędnicy należący do grupy zaszerogowania AD 12 — Pełnienie szczególnych obowiązków — Artykuł 30 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego — Postępowanie w sprawie awansu (2014) — Wniosek o zaliczenie do kategorii stanowisk „radca lub stanowisko równoważne” — Brak odpowiedzi organu powołującego — Postępowanie w sprawie awansu (2015) — Ponowny wniosek o zaliczenie do kategorii stanowisk „radca lub stanowisko równoważne” lub „kierownik wydziału lub stanowisko równoważne” — Oddalenie wniosku przez organ powołujący — Potwierdzający charakter odmowy zaliczenia do kategorii stanowisk „radca lub stanowisko równoważne” — Wymogi dotyczące postępowania poprzedzającego wniesienie skargi — Niedopuszczalność]	28
2017/C 195/40	Sprawa T-381/16: Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2017 r. – Düll/EUIPO – Cognitext (DaToMo) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku — Umożnienie postępowania)	28
2017/C 195/41	Sprawa T-123/17 R: Postanowienie wiceprezesa Sądu z dnia 10 kwietnia 2017 r. – Exaa Abwicklungsstelle für Energieprodukte/ACER. [Postępowanie w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego — Energia — Decyzja ACER oddalająca wniosek skarżącej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta w sprawie A-001-2017 (skonsolidowana) — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	29
2017/C 195/42	Sprawa T-158/17 R: Postanowienie wiceprezesa Sądu z dnia 21 kwietnia 2017 r. – Post Telecom/EBI (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Świadczenie usług łączności w miejskiej sieci komputerowej dla budynków i obiektów grupy EBI w Luksemburgu — Odrzucenie oferty oferenta i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	30
2017/C 195/43	Sprawa T-159/17: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2017 r. – Claro Sol Cleaning/EUIPO – Solemo (Claro Sol Facility Services desde 1972)	30
2017/C 195/44	Sprawa T-202/17: Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2017 r. – Calhau Correia de Paiva/Komisja	31

2017/C 195/45	Sprawa T-203/17: Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2017 r. – GY/Komisja	32
2017/C 195/46	Sprawa T-206/17: Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2017 r. – Argus Security Projects/Komisja i EUBAM	33
2017/C 195/47	Sprawa T-216/17: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2017 r. – Mabrouk/Rada	34
2017/C 195/48	Sprawa T-222/17: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2017 r. – Recylex a.o./Komisja	34
2017/C 195/49	Sprawa T-228/17: Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2017 r. – Zehjiang India Piepline Industry/Komisja	35
2017/C 195/50	Sprawa T-229/17: Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2017 r. – Niemcy/Komisja	37
2017/C 195/51	Sprawa T-234/17: Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2017 r. – Siberian Vodka/EUIPO – Friedr. Schwarze (DIAMOND ICE)	38
2017/C 195/52	Sprawa T-235/17: Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2017 r. – Dometic Sweden/EUIPO (MOBILE LIVING MADE EASY)	39
2017/C 195/53	Sprawa T-238/17: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 r. – Gugler/EUIPO – Gugler France (GUGLER)	39
2017/C 195/54	Sprawa T-239/17: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 r. – Niemcy/Komisja	40
2017/C 195/55	Sprawa T-241/17: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji	41
2017/C 195/56	Sprawa T-246/17: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2017 r. – Lackmann Fleisch und Feinkostfabrik/EUIPO (Национальный Продукт)	42
2017/C 195/57	Sprawa T-247/17: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2017 r. – Azarov/Rada	43
2017/C 195/58	Sprawa T-250/17: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2017 r. – avanti/EUIPO (avanti)	43
2017/C 195/59	Sprawa T-251/17: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Robert Bosch/EUIPO (Simply. Connected.)	44
2017/C 195/60	Sprawa T-252/17: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Robert Bosch/EUIPO (Simply. Connected.)	45
2017/C 195/61	Sprawa T-253/17: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Der Grüne Punkt/EUIPO – Halston Properties (Przedstawienie okręgu z dwoma strzałkami)	45

Sprostowania

2017/C 195/62	Sprostowanie komunikatu opublikowanego w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-232/16 P (Dz.U. C 63 z 27.2.2017)	47
---------------	--	----

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 195/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 178 z 6.6.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 168 z 29.5.2017

Dz.U. C 161 z 22.5.2017

Dz.U. C 151 z 15.5.2017

Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Dz.U. C 129 z 24.4.2017

Dz.U. C 121 z 18.4.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Midden-Nederland – Niderlandy) – Stichting Brein/Jack Frederik Wullems, działający pod nazwą Filmspeler

(Sprawa C-527/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna i przemysłowa — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych — Artykuł 3 ust. 1 — Publiczne udostępnianie — Pojęcie — Sprzedaż odtwarzacza multimedialnego — Dodatkowe moduły do programu komputerowego (wtyczki) — Udostępnienie utworu bez zezwolenia podmiotu praw autorskich — Dostęp do serwisów streamingowych — Artykuł 5 ust. 1 i 5 — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątki i ograniczenia — Legalne korzystanie]

(2017/C 195/02)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Midden-Nederland

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Stichting Brein

Strona pozwana: Jack Frederik Wullems, działający pod nazwą Filmspeler

Sentencja

- 1) Pojęcie „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono sprzedaż odtwarzacza multimedialnego takiego jak odtwarzacz rozpatrywany w postępowaniu głównym, na którym preinstalowane zostały – dostępne w Internecie – wtyczki zawierające hiperłącza prowadzące do ogólnodostępnych serwisów internetowych zawierających utwory chronione prawem autorskim umieszczone tam bez zezwolenia podmiotów tych praw.
- 2) Wykładni przepisów art. 5 ust. 1 i 5 dyrektywy 2001/29 należy dokonywać w ten sposób, że tymczasowe zwielokrotnianie – na odtwarzaczu multimedialnym takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym – utworu chronionego prawem autorskim w drodze przesyłania strumieniowego z witryny internetowej należącej do osoby trzeciej, oferującej te utwory bez zgody podmiotów praw autorskich, nie spełnia przesłanek określonych w tych przepisach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Tibor Farkas/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-564/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Uwzględnienie z urzędu zarzutu opartego na naruszeniu prawa Unii — Zasady równoważności i skuteczności — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — System odwrotnego obciążenia — Artykuł 199 ust. 1 lit. g) — Stosowanie wyłącznie w odniesieniu do nieruchomości — Nienależna zapłata podatku przez nabywcę towarów na rzecz sprzedawcy w wyniku błędnie wystawionej faktury — Decyzja organu podatkowego stwierdzająca zaległość podatkową obciążającą nabywcę towarów i odmawiająca wnioskowanego przez niego odliczenia oraz nakładająca na niego grzywnę podatkową]

(2017/C 195/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tibor Farkas

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága

Sentencja

- 1) Artykuł 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do dostaw nieruchomości zbywanych przez dłużnika z tytułu wyroku w ramach procedury przymusowej licytacji.
- 2) Przepisy dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, oraz zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym nabywca towaru został pozbawiony prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej, jaki nienależnie zapłacił sprzedawcy na podstawie faktury wystawionej zgodnie z ogólnym systemem podatku od wartości dodanej, podczas gdy właściwa transakcja podlegała mechanizmowi odwrotnego obciążenia, jeżeli sprzedawca uiścił ów podatek na rzecz skarbu państwa. Zasady te wymagają jednak, aby nabywca miał możliwość skierowania swojego wniosku o zwrot bezpośrednio do organu podatkowego, jeżeli zwrot podatku od wartości dodanej nienależnie wykazanego na fakturze przez sprzedawcę na rzecz nabywcy staje się niemożliwy lub nadmiernie utrudniony, w szczególności w wypadku niewypłacalności tego sprzedawcy.
- 3) Zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, aby w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym krajowe organy podatkowe nakładały na podatnika, który nabył towar, którego dostawa jest objęta systemem odwrotnego obciążenia, sankcję podatkową wynoszącą 50 % kwoty podatku od wartości dodanej, jaką jest on zobowiązany uiścić organom podatkowym, jeżeli te ostatnie nie doznały utraty wpływów podatkowych i nic nie wskazuje na popełnienie przestępstwa podatkowego, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – Costin Popescu/ Guvernul României i in.

(Sprawa C-632/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Transport — Transport drogowy — Prawa jazdy — Dyrektywa 2006/126/WE — Artykuł 13 ust. 2 — Pojęcie „prawa jazdy wystawionego przed dniem 19 stycznia 2013 r.” — Przepisy krajowe transponujące tę dyrektywę — Obowiązek uzyskania prawa jazdy nałożony na osoby posiadające uprawnienia do prowadzenia motorowerów, które nie były objęte obowiązkiem posiadania prawa jazdy przed datą wejścia w życie tych przepisów)

(2017/C 195/04)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Costin Popescu

Strona pozwana: Guvernul României, Ministerul Afacerilor Interne, Direcția Regim Permise de Conducere și înmatriculare a Vehiculelor, Direcția Rutieră, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și înmatriculare a vehiculelor.

Sentencja

Przepisy dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy, a w szczególności art. 13 ust. 2 tego aktu należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przyjętym w celu transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego, które uchylają uprawnienie do prowadzenia motorowerów bez posiadania prawa jazdy, którego otrzymanie jest uzależnione od zdania testów lub egzaminów podobnych do tych, jakie są wymagane do prowadzenia innych pojazdów o napędzie silnikowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 22.2.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland – Niderlandy) – Stryker EMEA Supply Chain Services BV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane kantoor Rotterdam Rijnmond

(Sprawa C-51/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Pozycje taryfowe — Klasyfikacja towarów — Śruby implantów przeznaczone do wprowadzania do ciała ludzkiego w celu leczenia złamań lub umieszczania protez — Nomenklatura scalona — Pozycja 9021 — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1212/2014 — Ważność]

(2017/C 195/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Holland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stryker EMEA Supply Chain Services BV

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane kantoor Rotterdam Rijnmond

Sentencja

Pozycję 9021 Nomenklatury scalonej znajdującej się w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1101/2014 z dnia 16 października 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że pozycja ta obejmuje śruby implantów medycznych takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, ponieważ produkty te posiadają cechy odróżniające je od zwykłych produktów z uwagi na wysoki stopień ich wykończenia i precyzję, a także metody ich wytwarzania i szczególnie charakter ich funkcji. W szczególności okoliczność, że śruby implantów medycznych takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym mogą zostać zainstalowane w ciele jedynie przy użyciu specjalistycznych narzędzi medycznych, a nie za pomocą zwykłych narzędzi, stanowi cechę, którą należy uwzględnić w celu odróżnienia tych śrub implantów medycznych od zwykłych produktów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-142/16) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 6 ust. 3 — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Budowa elektrowni węglowej Moorburg (Niemcy) — Obszary „Natury 2000” w biegu rzeki Łaby powyżej elektrowni węglowej — Ocena skutków planu lub przedsięwzięcia dla terenu chronionego]

(2017/C 195/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy, wspierani przez W. Ewera, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory przez to, że w trakcie wydawania pozwolenia na budowę elektrowni węglowej Moorburg nie przeprowadziła prawidłowej i pełnej oceny oddziaływania.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 10.5.2016.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselési Egyesület (PITEE)/Komisja Europejska

(Sprawa C-464/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Wniosek o dostęp do dokumentów Komisji — Odmowa — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Reprezentacja przed sądami Unii — Adwokat niemający statusu osoby trzeciej wobec skarżącego — Oczywista niedopuszczalność skargi — Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście bezzasadna)

(2017/C 195/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselési Egyesület (PITEE) (przedstawiciel: D. Lazar, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Krämer i F. Erlbacher, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselési Egyesület (PITEE) zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 31.10.2016.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 2 marca 2017 r. – Anikó Pint/Komisja Europejska

(Sprawa C-625/16 P) ⁽¹⁾

{Odwołanie — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Pochodzące od rządu węgierskiego dokumenty odnośnie do procedury EU Pilot nr 8572/15 [CHAP(2015)00353 i 6874/14/JUST] dotyczącej utrzymywanego naruszenia przez Węgry art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Wniosek o przedstawienie dokumentów — Brak odpowiedzi ze strony Komisji Europejskiej}

(2017/C 195/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Anikó Pint (przedstawiciel: D. Lazar, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Anikó Pint pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Salerno (Włochy) w dniu 31 października 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Vincenzovi D'Andrii i Giuseppinie D'Andrii

(Sprawa C-555/16)

(2017/C 195/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Salerno

Strony w postępowaniu głównym

Vincenzo D'Andria i Giuseppina D'Andria

W postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2017 r. Trybunał (siódma izba) orzekł:

- 1) Artykuły 49 i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają przepisom krajowym w dziedzinie gier losowych takim jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które przewidują ogłoszenie nowego przetargu dotyczącego koncesji o krótszym czasie obowiązywania niż czas obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości z uwagi na reorganizację systemu poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ograniczającemu przepisowi krajowemu, tego rodzaju jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga, aby koncesjonariusz gier losowych zbył nieodpłatnie, w chwili zaprzestania działalności ze względu na zakończenie okresu obowiązywania koncesji, użytkowanie materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeżeli ograniczenie to wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu tego przepisu, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Salerno (Włochy) w dniu 16 listopada 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Nicoli Turcowi

(Sprawa C-581/16)

(2017/C 195/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Salerno

Strona w postępowaniu głównym

Nicola Turco

W postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2017 r. Trybunał (siódma izba) orzekł:

- 1) Artykuły 49 i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają przepisom krajowym w dziedzinie gier losowych takim jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które przewidują ogłoszenie nowego przetargu dotyczącego koncesji o krótszym czasie obowiązywania niż czas obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości z uwagi na reorganizację systemu poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia koncesji.

- 2) Artykuły 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ograniczającemu przepisowi krajowemu, tego rodzaju jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga, aby koncesjonariusz gier losowych zbył nieodpłatnie, w chwili zaprzestania działalności ze względu na zakończenie okresu obowiązywania koncesji, użytkowanie materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeżeli ograniczenie to wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu tego przepisu, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Salerno (Włochy) w dniu 16 listopada 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Alfonsowi Consalvowi

(Sprawa C-582/16)

(2017/C 195/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Salerno

Strona w postępowaniu głównym

Alfonso Consalvo

W postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2017 r. Trybunał (siódma izba) orzekł:

- 1) Artykuły 49 i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają przepisom krajowym w dziedzinie gier losowych takim jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które przewidują ogłoszenie nowego przetargu dotyczącego koncesji o krótszym czasie obowiązywania niż czas obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości z uwagi na reorganizację systemu poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ograniczającemu przepisowi krajowemu, tego rodzaju jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga, aby koncesjonariusz gier losowych zbył nieodpłatnie, w chwili zaprzestania działalności ze względu na zakończenie okresu obowiązywania koncesji, użytkowanie materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeżeli ograniczenie to wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu tego przepisu, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 września 2016 r. w sprawie T-112/16, Gaki/Parlement, wniesione w dniu 28 listopada 2016 r. przez Anastasię-Soultanę Gaki

(Sprawa C-610/16 P)

(2017/C 195/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Anastasia-Soultana Gaki (przedstawiciel: G. Keisers, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2017 r., Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) odrzucił odwołanie i obciążył skarżącą kosztami postępowania.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 19 stycznia 2017 r. – Novartis Farma SpA/Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)**

(Sprawa C-29/17)

(2017/C 195/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Novartis Farma SpA

Druga strona postępowania: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 2001/83/WE ⁽¹⁾ ze zmianami, a szczególnie jej art. 5 i 6, w związku także z motywem drugim tej dyrektywy, stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisu prawa krajowego (wielokrotnie przytaczanego art. 1 ust. 4a decreto legge), który celem ograniczenia wydatków umieszcza dany produkt leczniczy w wykazie leków refundowanych przez krajowy system opieki zdrowotnej, zachęcając tym samym do stosowania tego produktu leczniczego poza wskazaniem terapeutycznym zatwierdzonym w odniesieniu do ogółu pacjentów, niezależnie od jakichkolwiek względów potrzeb terapeutycznych indywidualnego pacjenta i bez względu na istnienie i dostępność na rynku produktów leczniczych zatwierdzonych w odniesieniu do konkretnego wskazania terapeutycznego?
- 2) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE (formuła recepturowa) może znaleźć zastosowanie w sytuacji, w której preparat produktu farmaceutycznego, wykonany chociażby w aptece na podstawie recepty dla indywidualnego pacjenta, jest jednak wyrabiany seryjnie, w równych dawkach i wielokrotnie, bez uwzględnienia szczególnych potrzeb indywidualnego pacjenta, a produkt jest wydawany w strukturze szpitalnej a nie pacjentowi (mając na względzie, że produkt został zakwalifikowany w klasie H-OSP) i jest używany w ramach innej infrastruktury niż ta, w której został wytworzony?
- 3) Czy przepisy rozporządzenia (WE) nr 726/2004 ⁽²⁾ ze zmianami, a szczególnie jego art. 3, 25 i 26 oraz załącznik, które przyznają Europejskiej Agencji Leków (EMA) wyłączną kompetencję w zakresie oceny jakości, bezpieczeństwa i skuteczności produktów leczniczych, w odniesieniu do których wskazaniem terapeutycznym jest leczenie schorzeń onkologicznych, zarówno w ramach procedury wydawania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu (obowiązkowa procedura scentralizowana), jak i celem monitorowania i koordynowania działań nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii po dopuszczeniu produktu leczniczego do obrotu, stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisu prawa krajowego, który zastrzega dla krajowego organu regulacyjnego (AIFA) prawo do oceny bezpieczeństwa produktów leczniczych w zakresie ich stosowania off-label, którego zatwierdzenie należy do wyłącznych kompetencji Komisji Europejskiej, na podstawie ocen technicznych i naukowych przeprowadzonych przez Europejską Agencję Leków (EMA)?
- 4) Czy przepisy dyrektywy 89/105/EWG, ze zmianami, a szczególne jej art. 1 ust. 3, stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisu prawa krajowego, który zezwala państwu członkowskiemu, w ramach podejmowania własnych decyzji w przedmiocie refundacji wydatków na opiekę zdrowotną poniesionych przez ubezpieczonego, na refundację produktu leczniczego stosowanego do celów innych niż wskazania terapeutyczne określone w pozwoleniu na dopuszczenie do obrotu wydanym przez Komisję Europejską lub przez wyspecjalizowaną agencję europejską w wyniku scentralizowanej procedury oceny, bez spełnienia warunków przewidzianych w art. 3 i 5 dyrektywy 2001/83/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 26 stycznia 2017 r. – M.A.S., M.B.

(Sprawa C-42/17)

(2017/C 195/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strony w postępowaniu głównym

M.A.S., M.B.

Pytania prejudycjalne

- 1) [C]zy art. 325 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd karny obowiązek niestosowania uregulowania krajowego w przedmiocie przedawnienia, które stoi na przeszkodzie w znacznej liczbie wypadków ukaraniu poważnych oszustw na szkodę interesów finansowych Unii, bądź przewiduje krótsze terminy przedawnienia dla oszustw, które naruszają interesy finansowe Unii, aniżeli terminy przedawnienia dla oszustw naruszających interesy finansowe państwa, nawet jeżeli takie niestosowanie jest pozbawione wystarczająco precyzyjnej podstawy prawnej?
- 2) Czy art. 325 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd karny obowiązek niestosowania uregulowania krajowego w przedmiocie przedawnienia, które stoi na przeszkodzie w znacznej liczbie wypadków ukaraniu poważnych oszustw na szkodę interesów finansowych Unii, bądź przewiduje krótsze terminy przedawnienia dla oszustw, które naruszają interesy finansowe Unii, aniżeli terminy przedawnienia dla oszustw naruszających interesy finansowe państwa, nawet jeżeli w porządku prawnym państwa członkowskiego przedawnienie należy do materialnego prawa karnego i podlega zasadzie legalności?
- 3) Czy wyrok wielkiej izby Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 8 września 2015 r. w sprawie C-105/14, Taricco, należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd karny obowiązek niestosowania uregulowania krajowego w przedmiocie przedawnienia, które stoi na przeszkodzie w znacznej liczbie wypadków ukaraniu poważnych oszustw na szkodę interesów finansowych Unii, bądź przewiduje krótsze terminy przedawnienia dla oszustw, które naruszają interesy finansowe Unii, aniżeli terminy przedawnienia dla oszustw naruszających interesy finansowe państwa, nawet jeżeli takie niestosowanie jest sprzeczne z nadrzędnymi zasadami porządku konstytucyjnego państwa członkowskiego lub z niezbywalnymi prawami człowieka uznanymi w konstytucji państwa członkowskiego?

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 7 lipca 2016 r. w sprawie T-82/14, Copernicus-Trademarks/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 23 lutego 2017 r. przez Verus Eood

(Sprawa C-101/17 P)

(2017/C 195/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Verus Eood (przedstawiciel: C. Pfitzer, Rechtsanwalt)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Maquet

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku wydanego w sprawie T-82/14 w całości;

pośilkowo: uchylenie wyroku wydanego w sprawie T-82/14 i odesłanie sprawy do poprzedniej instancji ze względu na przeinaczenie w wyroku okoliczności faktycznych;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami poniesionymi we wszystkich instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- 1) Naruszenie rozporządzenia nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r.⁽¹⁾, w szczególności art. 52 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego);
- 2) Naruszenie rozporządzenia nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r., w szczególności art. 75 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego);
- 3) Naruszenie rozporządzenia nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r., w szczególności art. 76 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego);
- 4) Naruszenie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w odniesieniu do „zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze”;
- 5) Naruszenie „katalogu praw podstawowych” Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- 6) Naruszenie prawa międzynarodowego, mianowicie Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej;
- 7) Naruszenie prawa międzynarodowego, mianowicie porozumienia TRIPS (Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej);
- 8) Naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- 9) Naruszenie art. 17 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- 10) Naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- 11) Naruszenie art. 17 „Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.”;
- 12) Naruszenie europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) i protokołów dodatkowych do tej konwencji, w szczególności art. 1 protokołu nr 1;
- 13) Naruszenie art. 6 EKPC – prawo do rzetelnego procesu sądowego, w szczególności w świetle zafałszowanych, nieprawdziwych (ustaleń) okoliczności faktycznych, insynuacji, fałszywych oskarżeń, oczerniania, pomówień i zniesławień.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Hiszpania) w dniu 21 marca 2017 r. – José Luis Cabana Carballo/Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-141/17)

(2017/C 195/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: José Luis Cabana Carballo

Druga strona postępowania: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 53 ust. 3 lit. a) i d) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾ należy rozumieć jako jeden z przepisów szczególnych, do którego odwołuje się art. 5 tego rozporządzenia i tym samym należy go zastosować w miejsce art. 5 lit. b)?
- 2) Czy dla celów art. 53 ust. 3 lit. a) przywołanego rozporządzenia należy przyjąć, iż uregulowanie hiszpańskie dotyczące 20 %-wego dodatku do renty z tytułu całkowitej trwałej niezdolności do dotychczas wykonywanej pracy zawodowej jest uregulowaniem stanowiącym o konieczności wzięcia pod uwagę świadczeń lub przychodów uzyskanych za granicą?
- 3) Czy w przypadku udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi przeczącej, należy uznać za sprzeczną z przywołanym przepisem prawa Unii praktykę hiszpańskich organów administracji publicznej i sądów polegającą na zawieszaniu wypłaty 20 %-wego dodatku do renty z tytułu całkowitej trwałej niezdolności do dotychczas wykonywanej pracy zawodowej, jeżeli beneficjent otrzymuje emeryturę wypłacaną przez inne państwo członkowskie?
- 4) Czy w przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, należy uznać za sprzeczną z art. 53 ust. 3 lit. d) przywołanego rozporządzenia praktykę polegającą na zawieszeniu 20 %-wego dodatku do renty z tytułu całkowitej trwałej niezdolności do dotychczas wykonywanej pracy zawodowej również w części przewyższającej kwotę emerytury wypłacanej przez inne państwo członkowskie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2017 r. w sprawie T-217/16, *Internacional de productos metálicos*/Komisja, wniesione w dniu 21 marca 2017 r. przez *Internacional de Productos Metálicos, S.A.*

(Sprawa C-145/17 P)

(2017/C 195/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: *Internacional de Productos Metálicos, S.A.* (przedstawiciele: C. Cañizares Pacheco, E. Tejedor de la Fuente i A. Monreal Lasheras, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie T-217/16;
- przekazanie Sądowi Unii Europejskiej sprawy T-217/16 do ponownego rozpoznania w celu orzeczenia w przedmiocie ograniczenia czasowego ustanowionego w art. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/278 z dnia 26 lutego 2016 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Pierwszy zarzut odwołania jest oparty na istnieniu legitymacji czynnej do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności do Sądu Unii Europejskiej na rozporządzenie nr 2016/278 ⁽¹⁾, ponieważ rozporządzenie to spełnia wymogi ustanowione w art. 263 akapicie czwartym TFUE. Jak Sądowi wiadomo, zgodnie z tymi wymogami: i) akt musi dotyczyć danej osoby bezpośrednio i indywidualnie lub ii) akt regulacyjny, który nie wymaga środków wykonawczych musi dotyczyć danej osoby bezpośrednio.

W odniesieniu do wymogu, wedle którego **zaskarżony akt musi dotyczyć danej osoby bezpośrednio i indywidualnie**, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie rozpatrzył wystąpienia owego bezpośredniego wpływu w tym zakresie. Natomiast w zakresie dotyczącym wpływu indywidualnego, zachodzi on w przypadku IPM, ponieważ rozpatrywane rozporządzenie dotyczy wszystkich importerów – i każdego z nich z osobna – którzy ujęli w swych jednolitych dokumentach administracyjnych (SAD) nomenklatury lub kody TARIC dotyczące produktów objętych cłami antydumpingowymi w okresie łącznie od 2009 r. (gdy weszło w życie rozporządzenie 91/2009) do 2016 r. (gdy weszło w życie rozporządzenie 2016/278). W ten sposób owi importerzy tworzą „ograniczony krąg podmiotów gospodarczych”, ponieważ ograniczenie skutków odstępstwa od cła antydumpingowych dotyczy ich w sposób konkretny i szczególny.

Ponadto, w odniesieniu do wymogu, wedle którego zaskarżony akt musi być **aktem regulacyjnym, który dotyczy danej osoby bezpośrednio i nie wymaga środków wykonawczych** wnosząca odwołanie zmierza w ramach swej argumentacji do wykazania, że w rozporządzeniu 2016/278 brak jest aktów wykonawczych. W związku z tym, pobór należności celnych, wskazany przez Sąd jako środek wykonawczy rozporządzenia nie stanowi środka wykonawczego, ponieważ jedyne należności celne pobrane w tym zakresie wynikały z przepisów zawartych w rozporządzeniu nr 91/2009 ⁽²⁾, natomiast w żadnym razie nie wynikały one z przepisów zaskarżonego rozporządzenia (rozporządzenia nr 2016/278). Jest to wykazane w ten sposób, że należności celne pobrane od IPM przez hiszpańskie organy skarbowe zostały nałożone przed wejściem w życie zaskarżonego rozporządzenia.

W związku z tym zaskarżony art. 2 stanowi samodzielny przepis, który nie wymaga żadnego dalszego środka, by wywoływać skutki prawne od chwili jego wejścia w życie, ponieważ jedynie uchyla niektóre cła antydumpingowe w związku z ich niezgodnością z porozumieniem antydumpingowym oraz traktatem GATT.

Ponadto, regulamin nakłada obowiązek niepodejmowania działań, jako że zobowiązuje państwo hiszpańskie do zaniechania stanowienia jakichkolwiek środków dotyczących poboru cła antydumpingowych, w związku z czym uniemożliwia wydanie jakiegokolwiek środka fiskalnego, który mógłby podlegać zaskarżeniu w ramach prawa krajowego, a zatem wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności jest jedynym sposobem zaskarżenia przez IPM art. 2 rozporządzenia 2016/278.

Z powyższych względów wnosząca odwołanie podnosi, że brak jest wątpliwości co do tego, że IPM ma legitymację na podstawie art. 263 TFUE do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności w zakresie art. 2 rozporządzenia 2016/278, jako że wskazane rozporządzenie ze swej natury i treści nie zawiera żadnych środków wykonawczych.

2. W ramach drugiego zarzutu odwołania, wnosząca odwołanie odnosi się do przedstawionego przed Sądem żądania o **stwierdzenie, że art. 1 zaskarżonego rozporządzenia ma skutki retroaktywne**. W tym względzie, wbrew stwierdzeniu przez Sąd w zaskarżonym postanowieniu, że nie ma on kompetencji do stwierdzenia retroaktywności art. 1 rozporządzenia, wnosząca odwołanie uważa, że kompetencja ta stanowi konieczną konsekwencję uchylecia art. 2 rozporządzenia, jako że wskazany artykuł ustanawia ograniczenie czasowe, którego ważność stanowiła przedmiot niedopuszczonej skargi odwoławczej. W związku z tym, wniosek wnoszącej odwołanie o stwierdzenie, że art. 1 rozporządzenia ma skutki retroaktywne jest w pełni dopuszczalny, jako że zostałyby on przyjęty w sposób domyślny, gdyby stwierdzono nieważność art. 2 rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/278 z dnia 26 lutego 2016 r. uchylające ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji
Dz.U. 2016, L 52 s. 24

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej
Dz.U. 2009, L 29, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 27 marca 2017 r. – SIA „E LATS”**

(Sprawa C-154/17)

(2017/C 195/18)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „E LATS”

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 311 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że za towary używane można uważać używane wyroby nabyte przez przedsiębiorcę handlowego, które zawierają metale szlachetne lub kamienie szlachetne (jak w niniejszej sprawie) i które są odsprzedawane głównie w celu pozyskania z nich obecnych w nich metali szlachetnych lub kamieni szlachetnych?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy do celów ograniczenia stosowania procedury szczególnej ma istotne znaczenie fakt, że przedsiębiorcy handlowemu znany jest zamiar późniejszego nabywcy, by pozyskać metale szlachetne lub kamienie szlachetne obecne w używanych wyrobach, lub czy istotne są obiektywne cechy transakcji (ilość wyrobów, status prawny drugiej strony transakcji itp.)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 3 kwietnia 2017 r. – Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino/
Administración del Estado**

(Sprawa C-169/17)

(2017/C 195/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino

Druga strona postępowania: Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 34 [TFUE] i 35 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 8 ust. 1 dekretu królewskiego 4/2014 z dnia 10 stycznia zatwierdzającego normę jakości dla mięsa, szynki, łopatki i schabu ze świń rasy iberyjskiej, uzależniającemu stosowanie terminu „iberyjski” w odniesieniu do produktów wytwarzanych lub sprzedawanych w Hiszpanii od wymogu, by hodowcy świń rasy iberyjskiej w systemach gospodarowania intensywnego (tuczu) zwiększyli minimalny pozbawiony przeszkód obszar podłoża na zwierzę o żywej wadze powyżej 110 kg do 2 m², nawet jeśli zostanie wykazane w tym przypadku, że celem tego przepisu jest poprawa jakości produktów, których dotyczy to uregulowanie?

- 2) Czy art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2008/120/WE z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiającej minimalne normy ochrony świń⁽¹⁾ w związku z art. 12 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak art. 8 ust. 1 dekretu królewskiego 4/2014 zatwierdzającego normę jakości dla mięsa, szynki, łopatki i schabu ze świń rasy iberyjskiej, uzależniającemu używanie terminu „iberyjski” w odniesieniu do produktów wytwarzanych lub sprzedawanych w Hiszpanii od wymogu, by hodowcy świń rasy iberyjskiej w systemach gospodarowania intensywnego (tuczu) zwiększyli minimalny pozbawiony przeszkód obszar podłoża na zwierzę o żywej wadze powyżej 110 kg do 2 m², mimo iż celem uregulowania krajowego jest poprawa jakości produktów, a nie dotyczy ono w szczególności ochrony świń?

W przypadku odpowiedzi przeczącej na powyższe pytanie, czy art. 12 dyrektywy 2008/120/WE w związku z art. 34 [TFUE] i 35 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by uregulowanie takie jak art. 8 ust. 1 dekretu królewskiego 4/2014 zobowiązywało producentów z innych państw członkowskich w celu poprawy jakości produktów wytwarzanych lub sprzedawanych w Hiszpanii, a nie w celu ochrony świń, do przestrzegania takich samych warunków hodowli zwierząt, jak warunki nałożone na hiszpańskich producentów, aby produkty z tych świń mogły korzystać z nazw handlowych regulowanych wspomnianym dekretem królewskim?

- 3) Czy art. 34 [TFUE] i 35 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak art. 8 ust. 2 dekretu królewskiego 4/2014 zatwierdzającego normę jakości dla mięsa, szynki, łopatki i schabu ze świń rasy iberyjskiej, którym to uregulowaniem nałożono wymóg minimalnego wieku przy uboju wynoszącego 10 miesięcy dla świń, z których wytwarzane są produkty zaliczające się do kategorii „de cebo” w celu poprawy jakości tej kategorii produktów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 47, s. 5.

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-181/17)

(2017/C 195/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i J. Rius, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, zgodnie z art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, że ustalając minimalną liczbę pojazdów w celu uzyskania zezwolenia na transport publiczny, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na podstawie art. 3 i 5 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji przeciwko Królestwu Hiszpanii ma za przedmiot stosowanie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 51)⁽¹⁾.

Komisja uważa, że nakładając jako warunek uzyskania zezwolenia na transport publiczny wymóg, by przedsiębiorcy dysponowali co najmniej trzema pojazdami, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 5 lit. b) tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 300, s. 51

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii**(Sprawa C-205/17)**

(2017/C 195/21)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Królestwo Hiszpanii**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków zapewniających wykonanie wyroku z dnia 14 kwietnia 2011 r., Komisja/Hiszpania (C-343/10, EU:C:2011:260), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;
- zobowiązanie Królestwa Hiszpanii do zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 171 217,2 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku z dnia 14 kwietnia 2011 r., Komisja/Hiszpania (C-343/10, EU:C:2011:260), od dnia wydania wyroku w niniejszym postępowaniu do dnia wykonania wyroku w sprawie C-343/10;
- zobowiązanie Królestwa Hiszpanii do zapłaty na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 19 303,9 EUR dziennie, od dnia ogłoszenia wyroku z dnia 14 kwietnia 2011 r., Komisja/Hiszpania (C-343/10, EU:C:2011:260) do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie albo do dnia pełnego wykonania wyroku w sprawie C-343/10, jeśli nastąpi ono wcześniej;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Królestwo Hiszpanii nie podjęło wszystkich środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału w odniesieniu do braku systemów zbierania ścieków komunalnych aglomeracji Valle de Güimar, zgodnie z art. 3 dyrektywy 91/271⁽¹⁾ i do braku oczyszczania ścieków komunalnych aglomeracji Alhurín el Grande, Barbate, Isla Cristina, Matalascañas, Tarifa, Valle de Güimar, Peníscola, Aguiño-Carreira-Ribeira, Estepona (San Pedro de Alcántara), Coín, Nerja, Gijón-Este, Noreste (Valle Guerra), Benicarló, Teulada-Moraira, Vigo i Santiago, zgodnie z art. 4 ust. 1, art. 4 ust. 3 i ewentualnie art. 4 ust. 4 dyrektywy 91/271.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. 1991, L 135, s. 40)

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – Green Source Poland/Komisja

(Sprawa T-512/14) ⁽¹⁾

**[Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Artykuł 41 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 —
Odmowa przyznania wkładu finansowego na duży projekt — Przedsiębiorstwo odpowiedzialne za
realizację projektu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność]**

(2017/C 195/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Green Source Poland (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: M. Merola i L. Armati, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo M. Clausen i B.-R. Killmann, następnie B.-R. Killmann i R. Lyal, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 2289 final z dnia 7 kwietnia 2014 r. dotyczącej odmowy wniesienia wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) dla dużego projektu „Zakup i wdrożenie innowacyjnej technologii produkcji biokomponentów do wytwarzania biopaliw”, stanowiącego część programu operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” dotyczącego pomocy strukturalnej, objętego celem „Konwergencja” w Polsce.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Green Source Poland sp. z o.o. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 395 z 10.11.2014.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – Meta Group/Komisja

(Sprawa T-744/14) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa — Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach szóstego programu ramowego w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2002 – 2006) — Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007 – 2013) — Zwrot wypłaconych kwot — Pozostające do uregulowania saldo całkowitej kwoty przyznanego skarżącej wkładu finansowego — Koszty kwalifikujące się do finansowania — Odpowiedzialność umowna]

(2017/C 195/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Meta Group Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Bartolini i A. Formica)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i R. Lyal, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie wniesione na podstawie art. 272 TFUE, zmierzające do stwierdzenia niewywiązania się przez Komisję ze zobowiązań finansowych wynikających z licznych umów o udzielenie dotacji, które zawarła ona ze skarżącą tytułem szóstego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji, przyczyniającego się do utworzenia Europejskiej Przestrzeni Badawczej i innowacji (2002–2006) oraz programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013), a także do stwierdzenia niezgodnego z prawem charakteru dokonanych przez Komisję potrąceń wierzytelności wzajemnych, na które powołuje się skarżąca oraz do nakazania Komisji wypłaty na rzecz skarżącej kwot, które są jej należne na podstawie przywołanych umów o udzielenie dotacji wraz z odsetkami za zwłokę oraz z uwzględnieniem rewaloryzacji pieniądza, jak również do nakazania pozwanej naprawienia szkody jaką miała ponieść skarżąca.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Meta Group Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 22.12.2014.

Wyrok Sądu z dnia 28 kwietnia 2017 r. – Gameart/Komisja

(Sprawa T-264/15) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dokumenty sporządzone przez państwo członkowskie — Wniosek do państwa członkowskiego o udostępnienie dokumentów — Przekazanie Komisji wniosku o udostępnienie dokumentów — Odmowa udostępnienia dokumentów — Kompetencje Komisji — Dokument pochodzący od instytucji — Artykuł 5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001]

(2017/C 195/24)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Gameart sp. z o.o. (Bielsko-Biała, Polska) (przedstawiciel: adwokat P. Hoffman)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux, A. Buchet oraz M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, M. Kamejsza oraz M. Pawlicka, pełnomocnicy); Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Warin oraz A. Pospíšilová Padowska, pełnomocnicy); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo J.B. Laignelot, K. Pleśniak oraz E. Rebasti, następnie J.B. Laignelot oraz E. Rebasti, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek, sformułowany na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 lutego 2015 r. w zakresie, w jakim Komisja oddaliła tą decyzją wniosek o udostępnienie dokumentów sporządzonych przez Rzeczpospolitą Polską, który to wniosek Rzeczpospolita Polska przekazała Komisji na podstawie art. 5 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 lutego 2015 r. w zakresie, w jakim Komisja oddaliła tą decyzją wniosek o udostępnienie dokumentów sporządzonych przez Rzeczpospolitą Polską, który to wniosek Rzeczpospolita Polska przekazała Komisji na podstawie art. 5 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Rzeczpospolita Polska, Rada Unii Europejskiej oraz Parlament Europejski pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 3.8.2015.

Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2017 r. – Germanwings/Komisja

(Sprawa T-375/15) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przedsiębiorstwa lotniczego korzystającego z portu lotniczego Zweibrücken — Korzyść — Możliwość przypisania państwu — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Dostęp do dokumentów — Dokumenty związane z postępowaniem w sprawie kontroli pomocy państwa — Odmowa udzielenia dostępu do żądanych dokumentów — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu)

(2017/C 195/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Germanwings GmbH (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Martin-Ehlers)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Buchet, T. Maxian Rusche, R. Sauer i K. Herrman, następnie A. Buchet, T. Rusche, K. Herrman i S. Noë, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie dotyczące, po pierwsze, stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/152 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.27339 (12/C) (ex 11/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz portu lotniczego Zweibrücken i przedsiębiorstw lotniczych korzystających z tego portu lotniczego (Dz.U. 2016, L 34, s. 68) i, po drugie, stwierdzenia nieważności decyzji Komisji GESTDEM 2015/1288 z dnia 11 maja 2015 r., odmawiającej częściowego dostępu do akt administracyjnych dotyczących postępowania w sprawie pomocy państwa SA.27339.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 ust. 2, w zakresie, w jakim dotyczy pierwszej umowy zawartej pomiędzy Flughafen Zweibrücken GmbH i Germanwings GmbH, oraz art. 3 ust. 4 lit. e) decyzji Komisji (UE) 2016/152 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.27339 (12/C) (ex 11/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz portu lotniczego Zweibrücken i przedsiębiorstw lotniczych korzystających z tego portu lotniczego (Dz.U. 2016, L 34, s. 68).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona trzema czwartymi kosztów poniesionych przez Germanwings.
- 4) Germanwings pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – JYSK/Komisja**(Sprawa T-403/15) ⁽¹⁾****[Skarga o stwierdzenie nieważności — FEDER — Artykuł 41 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 — Odmowa przyznania wkładu finansowego na realizację dużego projektu — Przedsiębiorstwo odpowiedzialne za realizację projektu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność]**

(2017/C 195/26)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* JYSK sp. z o.o. (Radomsko, Polska) (przedstawiciel: adwokat H. Sønderby Christensen)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Lyal, B.-R. Killmann i M. Clausen, a następnie R. Lyal i B.-R. Killmann, pełnomocnicy)**Przedmiot**

Żądanie wniesione na podstawie art. 263 TFUE, zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015) 3228 z dnia 11 maja 2015 odmawiającej przyznania wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na duży projekt „Europejskie centrum usług wspólnych – inteligentne systemy logistyczne”, stanowiący część programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka” stworzonego przez Rzeczpospolitą Polską w okresie programowania 2007–2013.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) JYSK sp. z o.o. pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2017 r. – Deere/EUIPO (EXHAUST-GARD)**(Sprawa T-622/15) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego EXHAUST-GARD — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawo do obrony — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]**

(2017/C 195/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Deere & Company (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo adwokaci N. Weber i T. Heitmann, następnie adwokat N. Weber)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. Kunz, pełnomocnik)**Przedmiot**

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 września 2015 r. (sprawa R 196/2014-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego EXHAUST-GARD jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deere & Company zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 11.1.2016.

**Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2017 r. – Environmental Manufacturing/EUIPO – Société Elmar Wolf
(Przedstawienie głowy wilka)**

(Sprawa T-681/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego głowę wilka — Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy Outils WOLF — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 195/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Environmental Manufacturing LLP (Stowmarket, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Malynicz, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Société Elmar Wolf (Wissembourg, Francja) (przedstawiciel: adwokat N. Boespflug)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 września 2015 r. (sprawa R 1252/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Société Elmar Wolf a Environmental Manufacturing.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Environmental Manufacturing LLP zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2017 r. – BASF/EUIPO – Evonik Industries (DINCH)

(Sprawa T-721/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy DINCH — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 195/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BASF SE (Ludwigshafen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Schulz i C. Onken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: R. Pethke i M. Fischer, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Evonik Industries AG (Essen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Schabenberger)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 września 2015 r. (sprawa R 2080/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Evonik Industries a BASF.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) BASF SE zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 22.2.2016.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – Haw Par/EUIPO – Cosmowell (GELENKGOLD)

(Sprawa T-25/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GELENKGOLD — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający tygrysa — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Powaga rzeczy osądzonej — Wzmocniony charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego uzyskany w następstwie używania — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 — Seria znaków towarowych]

(2017/C 195/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Haw Par Corp. Ltd (Singapur, Singapur) (przedstawiciele: adwokaci R.-D. Härer, C. Schultze, J. Ossing, C. Weber, H. Ranzinger, C. Gehweiler i C. Brockmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Cosmowell GmbH (Sankt Johann in Tirol, Austria) (przedstawiciele: adwokaci J. Sachs i C. Sachs)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 listopada 2015 r. (sprawa R 1907/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Haw Par a Cosmowell.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Haw Par Corp. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 21.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2017 r. – Enercon/EUIPO – Gamesa Eólica (Odcienie koloru zielonego)**(Sprawa T-36/16) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Unijny znak towarowy składający się z odcieni koloru zielonego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 195/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Enercon GmbH (Aurich, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Overhage, R. Böhm i A. Silverleaf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Gamesa Eólica, SL (Sarriguren, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Sanz Cerralbo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 października 2015 r. (sprawa R 597/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Gamesa Eólica a Enercon.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Enercon GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2017 r. – Kasztantowicz/EUIPO – Gbb Group (GEOTEK)**(Sprawa T-97/16) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy GEOTEK — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 40 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Dowód rzeczywistego używania znaku towarowego — Przekroczenie terminu — Zasada 61 ust. 2 i 3 oraz zasada 65 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 — Powiadomienie właściciela o wyznaczonym terminie za pośrednictwem faksu — Brak okoliczności mogących podważyć raport przedstawiony przez EUIPO — Artykuł 78 rozporządzenia nr 207/2009 — Zasada 57 rozporządzenia nr 2868/95 — Wniosek o przesłuchanie świadków — Uznanie przysługujące EUIPO]

(2017/C 195/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Martin Kasztantowicz (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Ronneburger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i A. Söder, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Gbb Group Ltd (Letchworth, Zjednoczone Królestwo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 grudnia 2015 r. (sprawa R 3025/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Gbb Group a M. Kasztantowiczem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Martin Kasztantowicz zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Sądu z dnia 5 maja 2017 r. – PayPal/EUIPO – Hub Culture (VENMO)**(Sprawa T-132/16) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy VENMO — Zła wiara — Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]****(2017/C 195/33)***Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: PayPal, Inc. (San José, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokat A. Renck oraz I. Junkar, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Hub Culture Ltd (Hamilton, Bermudy, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: J. Hill, barrister)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 stycznia 2016 r. (sprawa R 2974/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Paypal a Hub Culture.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 12 stycznia 2016 r. (sprawa R 2974/2014-5).
- 2) EUIPO pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez PayPal, Inc.
- 3) Hub Culture Ltd pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2017 r. – Gfi PSF/Komisja**(Sprawa T-200/16) ⁽¹⁾****(Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Opracowanie, utrzymanie, rozwój oraz usługi pomocy w zakresie witryn internetowych — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Otrzymanie otwartej oferty — Artykuł 111 ust. 4 lit. b) rozporządzenia finansowego)****(2017/C 195/34)***Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Gfi PSF Sàrl (Leudelange, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Moyse)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Delaude i S. Lejeune, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, wniosek na podstawie 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Publikacji Unii Europejskiej (OP) z dni 2 i 16 marca 2016 r. odrzucających ofertę skarżącej w postępowaniu o dzielenie zamówienia publicznego dotyczącego w szczególności opracowania, utrzymania, rozwoju oraz usług pomocy w zakresie witryn internetowych tego urzędu (Dz.U. 2015/S 251-459901) oraz w razie potrzeby decyzji potwierdzającej OP z dnia 22 kwietnia 2016 r., a po drugie, wniosek na podstawie art. 268 TFUE o odszkodowanie za szkodę poniesioną z racji tych decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Gfi PSF Sàrl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Wyrok Sądu z dnia 5 maja 2017 r. – Messe Friedrichshafen/EUIPO – El Corte Inglés (Out Door)

(Sprawa T-224/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Graficzny unijny znak towarowy Out Door — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy OUTDOOR PRO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 76 rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 195/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Messe Friedrichshafen GmbH (Friedrichshafen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Schulte Hemming)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i D. Hanf, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.L. Rivas Zurdo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 lutego 2016 r. (sprawa R 2302/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy El Corte Inglés a Messe Friedrichshafen.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Messe Friedrichshafen GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016.

Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2017 r. – CC/Parlament**(Sprawa T-446/16 P) ⁽¹⁾****(Odwołanie — Służba publiczna — Zatrudnienie — Ogłoszenie o konkursie — Konkurs otwarty — Błędy w zarządzaniu listą laureatów — Odpowiedzialność pozaumowna — Nowe wnioski dowodowe — Szkoda materialna — Równość traktowania — Przeinaczenie okoliczności faktycznych — Utrata szansy)**

(2017/C 195/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: CC (przedstawiciele: adwokaci G. Maximini i C. Hölzer)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker i E. Despotopoulou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (w składzie jednego sędziego) z dnia 21 lipca 2016 r., CC/Parlament (F-9/12 RENV, EU:F:2016:165).

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (w składzie jednego sędziego) z dnia 21 lipca 2016 r., CC/Parlament (F-9/12 RENV) został uchylony w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej, po pierwsze, oszacował utratę szansy przez CC na bycie zatrudnioną w charakterze urzędnika na okresie próbnym przez Radę Unii Europejskiej, wyłączając okres od 16 lutego 2006 r. do 31 sierpnia 2007 r., a po drugie, oszacował utratę szansy przez CC na bycie zatrudnioną w charakterze urzędnika na okresie próbnym przez inne instytucje i organy Unii Europejskiej na podstawie metody różniącej się od tej, która została zastosowana w odniesieniu do Rady.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania przez izbę Sądu inną niż ta, która orzekała w przedmiocie niniejszego odwołania.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 26 kwietnia 2017 r. – OU/Komisja**(Sprawa T-569/16) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Personel kontraktowy — Postępowanie dyscyplinarne — Zawieszenie — Wstrzymanie wypłaty części wynagrodzenia — Kara nagany — Zwrot — Artykuł 24 ust. 4 załącznika IX do regulaminu pracowniczego)**

(2017/C 195/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: OU (przedstawiciele: adwokaci J.N. Louis i N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ehrbar i F. Simonetti, pełnomocnicy)

Przedmiot

Sformułowany na podstawie art. 270 TFUE wniosek zmierzający, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 13 marca 2015 r. oddalającej wniosek skarżącego o zwrot części wynagrodzenia, których wypłata została wstrzymana przez okres sześciu miesięcy począwszy od dnia 15 stycznia 2007 r., oraz po drugie, do zwrotu tych kwot wraz z odsetkami.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 13 marca 2015 r., którą to decyzją Komisja Europejska oddaliła wniosek OU o zwrot części jego wynagrodzenia, których wypłata została wstrzymana na mocy decyzji Komisji z dnia 14 grudnia 2006 r.
- 2) Komisja Europejska zostaje zobowiązana do zwrotu OU części jego wynagrodzenia, których wypłata została wstrzymana na mocy decyzji z dnia 14 grudnia 2006 r.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 13.6.2016 (sprawa zarejestrowana początkowo w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-141/15 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Wyrok Sądu z dnia 28 kwietnia 2017 r. – Azoulay i in./Parlament**(Sprawa T-580/16) (¹)**

**(Służba publiczna — Urzędnicy — Personel tymczasowy — Wynagrodzenie — Dodatki rodzinne —
Dodatek edukacyjny — Odmowa zwrotu wydatków na edukację — Artykuł 3 ust. 1 załącznika VII do
regulaminu pracowniczego — Uzasadnione oczekiwania — Równe traktowanie — Zasada dobrej
administracji)**

(2017/C 195/38)*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Irit Azoulay (Bruksela, Belgia), Andrew Boreham (Wansin-Hannut, Belgia), Mirja Bouchard (Villers-la-Ville, Belgia) i Darren Neville (Ohain, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i L. Deneys, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga złożona na podstawie art. 270 TFUE i mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji indywidualnych Parlamentu z dnia 24 kwietnia 2015 r. o odmowie przyznania dodatków edukacyjnych za rok 2014/2015 oraz, w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji indywidualnych Parlamentu z dnia 17 i 19 listopada 2015 r. o częściowym oddaleniu zażaleń skarżących złożonych w dniu 20 lipca 2015 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard i Darren Neville zostają obciążeni kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 145 z 25.4.2016 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem ds. Służby Publicznej Unii Europejskiej pod numerem F-9/16 i przekazana Sądowi Unii Europejskiej w dniu 1 września 2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 28 kwietnia 2017 r. – HN/Komisja(Sprawa T-588/16) ⁽¹⁾

[Służba publiczna — Urzędnicy — Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1023/2013 — Nowelizacja regulaminu pracowniczego — Nowe zasady przebiegu kariery zawodowej i awansowania do grup zaszerogowania AD 13 i AD 14 — Urzędnicy należący do grupy zaszerogowania AD 12 — Pełnienie szczególnych obowiązków — Artykuł 30 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego — Postępowanie w sprawie awansu (2014) — Wniosek o zaliczenie do kategorii stanowisk „radca lub stanowisko równoważne” — Brak odpowiedzi organu powołującego — Postępowanie w sprawie awansu (2015) — Ponowny wniosek o zaliczenie do kategorii stanowisk „radca lub stanowisko równoważne” lub „kierownik wydziału lub stanowisko równoważne” — Oddalenie wniosku przez organ powołujący — Potwierdzający charakter odmowy zaliczenia do kategorii stanowisk „radca lub stanowisko równoważne” — Wymogi dotyczące postępowania poprzedzającego wniesienie skargi — Niedopuszczalność]

(2017/C 195/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HN (przedstawiciele: adwokaci F. Sciaudone i R. Sciaudone)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ehrbar i A.C. Simon, pełnomocnicy, wspomagani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 270 TFUE mający na celu stwierdzenie nieważności „decyzji o oddaleniu wniosku [skarżącego] o uznanie, że pełni on szczególne obowiązki stanowiące podstawę do zaliczenia go do kategorii stanowisk »radca lub stanowisko równoważne« na podstawie art. 30 ust. 3 załącznika XIII do [nowego] regulaminu pracowniczego” oraz decyzji SEC(2013) 691 z dnia 18 grudnia 2013 r., zatytułowanej: „Komunikat Komisji w sprawie zmiany zasad dotyczących składu gabinetów członków Komisji i rzeczników”.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HN zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016 (sprawa zarejestrowana początkowo w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod numerem F-18/16, przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2017 r. – Düll/EUIPO – Cognitect (DaToMo)(Sprawa T-381/16) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku — Umorzenie postępowania)

(2017/C 195/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Klaus Düll (Südergellersen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Wolff Marting)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Cognitect, Inc. (Durham, Karolina Północna, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 kwietnia 2016 r. (sprawy połączone R 1383/2015-2 i R 1481/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Cognitect, Inc. a Klaussem Düblem.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Klaus Düll i Cognitect, Inc. pokrywają własne koszty oraz każde z nich po połowie kosztów poniesionych przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 3.10.2016.

Postanowienie wiceprezesa Sądu z dnia 10 kwietnia 2017 r. – Exaa Abwicklungsstelle für Energieprodukte/ACER.

(Sprawa T-123/17 R)

[Postępowanie w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego — Energia — Decyzja ACER oddalająca wniosek skarżącej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta w sprawie A-001-2017 (skonsolidowana) — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru]

(2017/C 195/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Exaa Abwicklungsstelle für Energieprodukte AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: B. Rajal, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) (przedstawiciele: P. Martinet i E. Tremmel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 278 i 279 TFUE i mające na celu zawieszenie wykonania decyzji ACER z dnia 17 lutego 2017 r. oddalającej wniosek skarżącej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta w sprawie A-001-2017 (skonsolidowana).

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
 - 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

Postanowienie wiceprezesa Sądu z dnia 21 kwietnia 2017 r. – Post Telecom/EBI**(Sprawa T-158/17 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Świadczenie usług łączności w miejskiej sieci komputerowej dla budynków i obiektów grupy EBI w Luksemburgu — Odrzucenie oferty oferenta i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2017/C 195/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Post Telecom SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: M. Thewes, C. Saettel oraz T. Chevrier, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) (przedstawiciele: T. Gilliams, P. Kiiver oraz C. Solazzo, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Belmessieriego oraz B. Schutysera)

Przedmiot

Wniesiony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie wykonania decyzji EBI z dnia 6 stycznia 2017 r. odrzucającej ofertę skarżącej dla części nr 1 postępowania przetargowego OP-1305 o nazwie „Usługi łączności w miejskiej sieci komputerowej i w sieci rozległej dla grupy Europejskiego Banku Inwestycyjnego” oraz decyzji o udzieleniu tej części zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Postanowienie z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie T-158/17 R zostaje uchylone.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2017 r. – Claro Sol Cleaning/EUIPO – Solemo (Claro Sol Facility Services desde 1972)**(Sprawa T-159/17)**

(2017/C 195/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Claro Sol Cleaning, SLU (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat N. Fernández Fernández-Pacheco)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Solemo Oy (Helsinki, Finlandia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „Claro Sol Facility Services desde 1972” – zgłoszenie nr 13 318 993

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. w sprawie R 478/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej z dnia 9 stycznia 2017 r. w sprawie R 478/2016-1, w której częściowo uwzględniono odwołanie wniesione przez Solemo Oy i częściowo uchyłono decyzję w przedmiocie sprzeciwu nr B 2472267 wobec zgłoszenia należącego do skarżącej unijnego znaku towarowego nr 13.318.993 „Claro Sol Facility Services desde 1972” i na podstawie której zgłoszenie rzeczzonego znaku towarowego zostało odrzucone w całości dla klas 37 i 39 oraz w części dla klasy 38;
- uwzględnienie zgłoszenia do rejestracji unijnego znaku towarowego nr 13.318.993 „Claro Sol Facility Services desde 1972” dla wszystkich usług z klas 35, 37 i 39, ze względu na brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd odbiorców na terytorium, na którym należący do interwenienta wcześniejszy znak towarowy – zarejestrowany w Finlandii pod nr 250.356 „SOL” – jest chroniony
- obciążenie interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2017 r. – Calhau Correia de Paiva/Komisja

(Sprawa T-202/17)

(2017/C 195/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ana Calhau Correia de Paiva (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci V. Villante i G. Pandey)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących decyzji i aktów, w danym wypadku stwierdzając najpierw, że ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/293/14 i rozpatrywany system językowy są niezgodne z prawem i nie mają zastosowania do skarżącej na mocy art. 277 TFUE:
 - decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) i komisji konkursowej z dnia 9 listopada 2015 o nieumieszczeniu nazwiska kandydatki na liście rezerwy kadrowej konkursu EPSO/AD/293/14;
 - decyzji EPSO i komisji konkursowej z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie odmowy zmiany decyzji z dnia 9 listopada 2015 r. oraz nieumieszczenia nazwiska kandydatki na liście rezerwy kadrowej;
 - decyzji EPSO z dnia 22 grudnia 2016 r. oddalającej zażalenie administracyjne złożone przez skarżącą na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników na decyzję komisji konkursowej o nieumieszczeniu jej nazwiska na liście rezerwy kadrowej konkursu EPSO/AD/293/14 i na ponowną odmowną decyzję;
 - listy rezerwy kadrowej konkursu EPSO/AD/293/14.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 1 regulaminu pracowniczego urzędników i zasad niedyskryminacji, proporcjonalności i równości szans w zakresie, w jakim EPSO nałożyło wymóg używania klawiatury QWERTY UK, AZERTY FR/BE lub QWERTZ DE dla realizacji zadania, a także oczywistego błędu w ocenie.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1 z 1958 r. w odniesieniu do zatwierdzonego systemu językowego, potwierdzonego w ogłoszeniu o konkursie EPSO/AD/293/14, a także zarzut bezprawności i braku możliwości zastosowania tego ogłoszenia o konkursie.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 1 regulaminu pracowniczego urzędników i zasad niedyskryminacji oraz proporcjonalności w zakresie, w jakim EPSO lub komisja konkursowa ograniczyły wybór drugiego języka przez kandydatów w konkursie do języków niemieckiego, angielskiego i francuskiego.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady równości szans w zakresie procedury egzaminacyjnej konkursu EPSO.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE i art. 25 regulaminu pracowniczego urzędników w zakresie, w jakim EPSO nie uzasadniło swojej decyzji o zatwierdzeniu i promowaniu określonego systemu językowego, a także naruszenia ogłoszenia o konkursie i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ EPSO wykonywało funkcje, które są zastrzeżone dla komisji konkursowej.

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2017 r. – GY/Komisja**(Sprawa T-203/17)**

(2017/C 195/45)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: GY (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej EPSO/AD/293/14 z dnia 23 grudnia 2016 r., mocą której strona skarżąca nie została dopuszczona do oceny zintegrowanej;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej kwoty oszacowanej ex aequo et bono na 5 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez komisję konkursową obowiązku uzasadnienia w związku z tym, że nie przedstawiła stronie skarżącej kryteriów oceny, które przyjęła w celu wykonania wyroku z dnia 20 lipca 2016 r., GY/Komisja, F-123/15, EU:F:2016:160.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez komisję konkursową ogłoszenia o konkursie, w zakresie w jakim arbitralnie ograniczyła swoją ocenę doświadczenia zawodowego skarżącego, opierając się w odniesieniu do trzech zagadnień jedynie na długości tego doświadczenia.

3. Zarzut trzeci dotyczący licznych oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez komisję konkursową, które miały wpływ na niezgodność z prawem decyzji przyznającej mu tylko 17 punktów na 56 (przy ustaleniu progu na 22 punkty).

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2017 r. – Argus Security Projects/Komisja i EUBAM

(Sprawa T-206/17)

(2017/C 195/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Argus Security Projects (Limassol, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Misja Unii Europejskiej dotycząca pomocy granicznej (EUBAM) w Libii

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EUBAM Libia z dnia 24 stycznia 2017 r. zastępującej decyzję pierwotną z dnia 16 lutego 2014 r. o niewybraniu oferty przedstawionej przez spółkę Argus w ramach przetargu odnoszącego się do świadczenia usług z zakresu bezpieczeństwa w ramach misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (umowa EUBAM-13-020) i udzieleniu zamówienia spółce Garda;
- obciążenie stron pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 110 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1), zasad określonych w dokumentacji przetargowej odnoszących się do udzielenia zamówienia, w szczególności pkt 4.1 i 12.1 instrukcji dla oferentów oraz zasad równego traktowania oferentów i niedyskryminacji. Ten zarzut podzielony jest na trzy części:
 - pierwsza część dotyczy braku mobilizacji zasobów technicznych i operacyjnych zgodnych z warunkami przetargu;
 - druga część dotyczy braku mobilizacji zasobów ludzkich zgodnych z warunkami przetargu;
 - trzecia część dotyczy braku wiarygodności planu mobilizacji i wzięcia pod uwagę wcześniejszego doświadczenia oferentów w nieprzyjaznym środowisku.
 2. Zarzut drugi dotyczy istotnej zmiany pierwotnych warunków zamówienia i naruszenia zasady równego traktowania. Ten zarzut podzielony jest na dwie części:
 - pierwsza część dotyczy oceny zasobów ludzkich;
 - druga część dotyczy oceny zasobów technicznych i planu mobilizacji.
-

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2017 r. – Mabrouk/Rada**(Sprawa T-216/17)**

(2017/C 195/47)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Mohamed Marouen Ben Ali Bel Ben Mohamed Mabrouk (Tunis, Tunezja) (przedstawiciele: adwokaci J. R. Farthouat, J.P. Mignard i N. Boulay, S. Crosby, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/153 z dnia 27 stycznia 2017 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2017, L 23, s. 19) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego skarżący twierdzi, że zamrożenie jego środków finansowych narusza prawo do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie zagwarantowane w art. 6 EKPC i art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący braku wystarczających podstaw do zamrożenia jego środków finansowych:
 - niezależnie od dowodów, które przedstawił skarżący, Rada utrzymuje, że posiadane przez niego środki finansowe pochodzą z nielegalnych źródeł, w żaden sposób nie uzasadniając jednak tego twierdzenia;
 - twierdząc, że środki finansowe skarżącego pochodzą z nielegalnych źródeł, Rada – zakładając, że w ogóle przeprowadziła jakąkolwiek analizę – popełnia błąd w ocenie okoliczności faktycznych;
 - zamrożenie środków finansowych skarżącego jest bezcelowe, gdyż z założenia ma ono pomóc Tunezji w odzyskaniu sprzeniewierzonych środków publicznych. Niemniej posiadane przez skarżącego środki finansowe nie zostały sprzeniewierzone.
3. Zarzut trzeci, w ramach którego skarżący twierdzi, że zamrożenie posiadanych przez niego środków finansowych już po upadku prezydenta Ben Allego narusza jego prawo do pracy.
4. Zarzut czwarty, w ramach którego skarżący twierdzi, że zamrożenie jego środków finansowych w każdym razie jest nieproporcjonalne i narusza jego prawo własności.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2017 r. – Recylex a.o./Komisja**(Sprawa T-222/17)**

(2017/C 195/48)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Recylex SA (Paryż, Francja), Fonderie et Manufacture de Métaux (Anderlecht, Belgia), Harz-Metall GmbH (Goslar, Niemcy) (przedstawiciele: M. Wellinger, S. Reinart i K. Bongs, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- obniżenie wysokości grzywny nałożonej na nich decyzją Komisji Europejskiej z dnia 8 lutego 2017 r. [C(2017) 900 final] dotyczącą postępowania na podstawie art. 101 TFUE;
- przyznanie skarżącym odpowiednie warunków płatności i
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu Komisji polegającego na niezastosowaniu w stosunku do skarżących pkt 26 (ostatni ustęp) komunikatu w sprawie współpracy ⁽¹⁾ w odniesieniu do czasu trwania naruszenia.
2. Zarzut drugi dotyczący błędu Komisji polegającego na niezastosowaniu w stosunku do skarżących pkt 26 (ostatni ustęp) komunikatu w sprawie współpracy w odniesieniu do naruszenia dotyczącego Francji.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu Komisji polegającego na zastosowaniu specjalnego zwiększenia w wysokości 10 % przy obliczaniu grzywny na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien ⁽²⁾.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędu Komisji polegającego na nieprzyznaniu skarżącym obniżki w wysokości 50 % grzywny na podstawie pkt 26 tiret pierwsze komunikatu w sprawie współpracy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez zaskarżoną decyzję zasad proporcjonalności i niedyskryminacji, jak też zasady indywidualnego wymiaru grzywny.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Trybunał powinien w ramach nieograniczonego prawa orzekania przyznać skarżącym odpowiednie warunki płatności w odniesieniu do ewentualnych nadal należnych części grzywny.

⁽¹⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17), zmienione ostatnio komunikatem Komisji w sprawie zmian do obwieszczenia Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2015, C 256, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. J 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2017 r. – Zehjiang India Piepline Industry/Komisja

(Sprawa T-228/17)

(2017/C 195/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zehjiang India Piepline Industry Co. Ltd (Wenzhou, Chiny) (przedstawiciel: S. Hirsbrunner, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/141 z dnia 26 stycznia 2017 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych ze stali nierdzewnej, nawet obrobionych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2017, L 22, s. 14) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej;

- obciążenie Komisji oraz ewentualnych interwenientów popierających żądania Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, poprzez który utrzymuje, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie stwierdzając, iż spawane doczołowo łączniki rur i przewodów rurowych ze stali nierdzewnej (SSBWF) odpowiadające amerykańskim i unijnym normom technicznym są zamiennie.
 - Komisja naruszyła ciążący na niej obowiązek dokonania oceny odpowiednich dowodów, w zakresie w jakim figurujące w zaskarżonym rozporządzeniu stwierdzenia odnoszące się do zamienności produktów są błędne, sprzeczne ze sobą lub mylące. W szczególności błędne jest stwierdzenie, zgodnie z którym jedyny współpracujący importer nie przedstawił odpowiednich dowodów.
 - Komisja popełniła błąd przyjmując, że SSBWF były certyfikowane podwójnie, zgodnie z normami amerykańskimi i unijnymi. Oparła się w tym zakresie jedynie na przedstawionych w ostatniej chwili bezzasadnych twierdzeniach skarżącego w postępowaniu administracyjnym, które powołano po raz pierwszy dopiero w zaskarżonym rozporządzeniu.
2. Zarzut drugi, poprzez który utrzymuje, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia w odniesieniu do kwestii dostosowania wartości normalnej, oraz oparła się na wewnętrznie sprzecznym rozumowaniu.
 - Komisja popełniła błąd opierając się na danych dotyczących kosztów i produkcji przemysłu unijnego w celu określenia odpowiedniego poziomu dostosowania. Z nieuzasadnionych powodów odrzuciła propozycję dostosowania w oparciu o dane z chińskich rynków.
 - W tym względzie zaskarżone rozporządzenie narusza art. 20 rozporządzenia podstawowego i art. 296 TFUE, a ponadto nie zawiera odpowiedniego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci, poprzez który twierdzi, że definicja okresu odniesienia zawiera oczywisty błąd w ocenie.
 - Komisja postąpiła w sposób arbitralny nie uwzględniając alternatywnego okresu, pomimo iż powinna być w posiadaniu odpowiednich danych w związku z poprzednim dochodzeniem.
4. Zarzut czwarty, poprzez który utrzymuje, że procedura prowadząca do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia była niezgodna z ogólnymi zasadami prawa Unii, takimi jak zasada dobrej administracji, zasada przejrzystości i zasada poszanowania prawa skarżącej do obrony.
 - Komisja nie przekazała skarżącej „dostępnych informacji” w odpowiednim czasie po ujawnieniu tymczasowych ustaleń. Kiedy Komisja wreszcie ujawniła te informacje oraz wszystkie inne dane i informacje po raz pierwszy w momencie ujawnienia ostatecznych ustaleń, nie pozostawiła ona skarżącej wystarczającego czasu na przeprowadzenie ich miarodajnej analizy.
 - Naruszyła prawo do obrony skarżącej nie pozwalając jej na przedstawienie uwag dotyczących kluczowych ustaleń, które powołano po raz pierwszy dopiero w zaskarżonym rozporządzeniu, i które oparte są na przedstawionych w ostatniej chwili niesprawdzonych twierdzeniach skarżącego w postępowaniu administracyjnym.
5. Zarzut piąty, poprzez który utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie, przyjęte w dniu 26 stycznia 2017 r., w sposób błędny określa stawkę cła antidumpingowego dla skarżącej w oparciu o przepisy rozporządzenia podstawowego, które ustanawia wyjątkową metodę państwa analogicznego do celów obliczania wartości normalnej dla przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej, podczas gdy Unia upoważniona była do stosowania takiego wyjątkowego traktowania tylko do dnia 11 grudnia 2016 r.
 - Unia Europejska związała się szczegółowymi postanowieniami Protokołu przystąpienia Chin do WTO poprzez decyzję Rady w sprawie zatwierdzenia tego przystąpienia. Komisja, jako instytucja Unii, wykonując swe kompetencje zobowiązana jest do przestrzegania zobowiązań międzynarodowych podjętych przez Unię.
 - Zaskarżone rozporządzenie jest ponadto niezgodne z ciążącym na Unii obowiązkiem kształtowania jej zasad antidumpingowych w zgodzie z prawem międzynarodowym, w szczególności kiedy przyjmowane przez nią przepisy mają na celu właśnie wykonanie umowy międzynarodowej zawartej przez Unię.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2017 r. – Niemcy/Komisja**(Sprawa T-229/17)**

(2017/C 195/50)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller, oraz adwokaci M. Winkelmüller, F. van Schewick i M. Kottmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/133 z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie utrzymania z ograniczeniem w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej odniesienia do normy zharmonizowanej EN 14342:2013 „Podłogi drewniane – Właściwości, ocena zgodności i oznakowanie” zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 (Dz.U. 2017 L 21, s. 113),
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (EU) 2017/145 z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie utrzymania z ograniczeniem w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej odniesienia do normy zharmonizowanej EN 14904:2006 „Nawierzchnie terenów sportowych – Halowe nawierzchnie sportowe przeznaczone do uprawiania wielu dyscyplin sportowych – Specyfikacja” zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 (Dz.U. 2017 L 22, s. 62),
- stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji w ramach wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EEG (Dz.U. 2017 C 76, s. 32) w zakresie, w jakim odnosi się do normy zharmonizowanej EN 14342:2013 „Podłogi drewniane – Właściwości, ocena zgodności i oznakowanie”,
- stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji w ramach wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EEG (Dz.U. 2017 C 76, s. 32) w zakresie dotyczącym normy zharmonizowanej EN 14904:2006 „Nawierzchnie terenów sportowych – Halowe nawierzchnie sportowe przeznaczone do uprawiania wielu dyscyplin sportowych – Specyfikacja”,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych przepisów proceduralnych

Republika Federalna Niemiec podniosła, że przy wydawaniu zaskarżonych decyzji Komisja naruszyła zasadnicze przepisy proceduralne ustanowione w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 305/2011 ⁽¹⁾. Komisja nie przedstawiła sprawy komitetowi ustanowionego na mocy art. 5 dyrektywy 98/34/WE ⁽²⁾, przewidziana konsultacja z właściwymi europejskimi organami normalizacyjnymi jest błędna i zaskarżone decyzje nie zostały wydane „w świetle opinii” komitetu ustanowionego na podstawie art. 5 dyrektywy.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podniosła, że zaskarżone decyzje naruszają obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 ust. 2 TFUE, ponieważ nie odnoszą się one do centralnej kwestii, czy dane normy zharmonizowane spełniają wymagania określone w odpowiednim mandacie i gwarantują dochowanie podstawowych wymogów dotyczących obiektów budowlanych. Wynika z tego, że ani Republika Federalna Niemiec, ani Sąd nie mogą stwierdzić, na jakich zasadniczych względach prawnych i faktycznych oparła się Komisja.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) nr 305/2011

Skarżąca podnosi ponadto, że zaskarżone decyzje i zaskarżony komunikat naruszają materialne przepisy rozporządzenia (UE) nr 305/2011.

- Po pierwsze zaskarżone decyzje i zaskarżony komunikat naruszają art. 17 ust. 5 akapit pierwszy i 2 rozporządzenia (UE) nr 305/2011, ponieważ wbrew wskazanym przepisom Komisja nie zbadła, w jakim zakresie dane normy zharmonizowane są zgodne z wymaganiami określonymi w odpowiednim mandacie i w związku z tym nie dostrzegła, że w rzeczywistości brak jest owej zgodności.
- Po drugie zaskarżone decyzje i zaskarżony komunikat naruszają art. 18 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 1 i ust. 2, a także art. 17 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 305/2011. Komisja nie dostrzegła, że rozpatrywane normy nie zawierają postępowań i kryteriów oceny właściwości w odniesieniu do wskazania tak zwanych innych substancji niebezpiecznych i w związku z tym były niepełne w odniesieniu do istotnej cechy produktów budowlanych, a zatem prowadzą do ryzyka niedochowania podstawowych wymogów obiektów budowlanych.
- Wreszcie, przy wydawaniu zaskarżonych aktów Komisja dopuściła się dalszego błędu w ocenie poprzez brak uwzględnienia możliwości wynikającej z art. 18 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 305/2011, polegającej na opatrzeniu odniesienia do zharmonizowanej normy w Dzienniku Urzędowym proponowanym przez skarżącą zastrzeżeniem.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. 2011 L 88, s. 5).

(²) Dyrektywa 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniająca dyrektywę 98/34/WE ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. 1998 L 217, s. 18).

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2017 r. – Siberian Vodka/EUIPO – Friedr. Schwarze (DIAMOND ICE)

(Sprawa T-234/17)

(2017/C 195/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Siberian Vodka AG (Herisau, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat O. Bischof)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Friedr. Schwarze GmbH & Co. KG (Oelde, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego „DIAMOND ICE” – rejestracja międzynarodowa nr 1 211 695

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 lutego 2017 r. w sprawie R 1171/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 8 lutego 2017 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R 1171/2016-4;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2017 r. – Dometic Sweden/EUIPO (MOBILE LIVING MADE EASY)**(Sprawa T-235/17)**

(2017/C 195/52)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Dometic Sweden AB (Solna, Szwecja) (przedstawiciele: R. Furneaux i E. Humphreys, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MOBILE LIVING MADE EASY” – zgłoszenie nr 14 952 592

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 lutego 2017 r. w sprawie R 1832/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona towarów i usług, dla których dokonano zgłoszenia, i w jakim utrzymano w niej w mocy decyzję;
- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 10 sierpnia 2016 r., w której rozpatrzono zgłoszenie, w odniesieniu do zdolności rejestracyjnej zgłoszonego znaku towarowego;
- przekazanie sprawy do EUIPO w celu zmiany wydanej przezeń decyzji;
- orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania przed Izłą Odwoławczą i postępowania przed Sądem.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 75 i art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 r. – Gugler/EUIPO – Gugler France (GUGLER)**(Sprawa T-238/17)**

(2017/C 195/53)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Alexander Gugler (Maxdorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gugler France (Besançon, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „GUGLER” – unijny znak towarowy nr 3 324 902

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 stycznia 2017 r. w sprawie R 1008/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona unieważnienia prawa do unijnego znaku towarowego nr 3 324 902 i obowiązku pokrycia kosztów strony skarżącej w wysokości 550 EUR;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie zasady dobrej administracji;
- Naruszenie art. 8 ust. 4 i art. 54 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 r. – Niemcy/Komisja

(Sprawa T-239/17)

(2017/C 195/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: D. Klebs i T. Henze)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/264 z dnia 14 lutego 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i załącznika do niej w zakresie, w jakim wyłącza z finansowania Unii płatności dokonane przez agencję płatniczą Hauptzollamt Hamburg-Jonas Republiki Federalnej Niemiec na rzecz EFRG w wysokości ogółem 1 964 861,71 EUR, a także
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku błędnego obliczenia i opisu odsetek

- Naruszenie art. 31 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005⁽¹⁾ w związku z art. 6 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 885/2006⁽²⁾ [względnie art. 52 ust. 1 w związku z art. 54 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013⁽³⁾ w związku z art. 29 lit. f) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 908/2014⁽⁴⁾] przez to, że wydatki zostały wyłączone z finansowania, chociaż władze niemieckie dochowały wszystkich przepisów, które miały zastosowanie w okresie właściwym dla sprawy, w szczególności obliczyły i opisały odsetki zgodnie z obowiązującymi przepisami w tabeli III na podstawie rozporządzenia (WE) nr 885/2006 [w wersji rozporządzenia (WE) nr 1233/2007⁽⁵⁾].

2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia decyzji

- Naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE, ponieważ Komisja nie podała wystarczającego i niezawierającego sprzeczności uzasadnienia, dłaczego z art. 31 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 w związku z art. 6 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 885/2006 w wersji rozporządzenia (WE) nr 1233/2007 miałyby wynikać obowiązki państw członkowskich, by już w latach 2006–2008 w ramach nieprawidłowości przy refundacjach wywozowych w tabeli III na podstawie rozporządzenia (WE) nr 885/2006 w wersji rozporządzenia (WE) nr 1233/2007 kwoty podlegające zwrotowi i związane z nimi odsetki ująć w jednej rubryce i to już przed powiadomieniem o wysokości odsetek (przy czym istnienie roszczenia o odsetki jako takie nie jest kwestionowane). Poza tym Komisja nie uzasadniła w sposób wystarczający i pozbawiony sprzeczności, na czym konkretnie miało polegać naruszenie obowiązków z zakresu kontroli kluczowych.

3. Zarzut trzeci dotyczący upływu terminu na podstawie art. 31 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005

- Naruszenie art. 31 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 52 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 z tego powodu, że Komisja nie powiadomiła pisemnie o zastrzeżeniach (obliczenie i opis odsetek oraz nieprzeprowadzenie kontroli kluczowych), na których oparła wyłączenie wydatków, skutecznie w ciągu 24 miesięcy od chwili, w której dokonano wydatków.

4. Przewlekłość postępowania

- Naruszenie art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 oraz art. 11 rozporządzenia (WE) nr 885/2006 i art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 oraz art. 34 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 908/2014 w związku z ogólną zasadą prawa do przeprowadzenia postępowania administracyjnego w rozsądnym terminie i naruszenie prawa do obrony, gdyż postępowanie przed Komisją trwało nadmiernie długo.

5. Naruszenie zasady proporcjonalności

- Naruszenie art. 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 oraz zasady proporcjonalności ze względu na to, że poprzez ryczałtową korektę w wysokości 5 % Komisja nie oceniła odpowiednio rodzaju i zakresu ewentualnego naruszenia. W szczególności Komisja nie uwzględniła okoliczności, że Unia faktycznie ani nie poniosła szkody finansowej, ani nawet w ogóle nie istniało rzeczywiste ryzyko wystąpienia szkody, a skarżąca dopuściła się jedynie niewielkiego zawinienia (jeżeli w ogóle). Dodatkowo Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż bez zrozumiałego związku z latami budżetowymi 2006–2008, których dotyczą zarzuty, dokonała korekty salda za rok 2010.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005, L 201, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW (Dz.U. 2006, L 171, s. 90).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. 2014, L 255, s. 59).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1233/2007 z dnia 22 października 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 885/2006 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFRG i EFRROW (Dz.U. 2007, L 279, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-241/17)

(2017/C 195/55)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/264 z dnia 14 lutego 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w części wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej kwotę 25 708 035,13 EUR, wydatkowaną przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013 ⁽¹⁾ poprzez zastosowanie korekty finansowej w odniesieniu do wydatków poniesionych przez władze polskie na rekompensaty za operacje niezbierania plonów w 2011 r. w ramach nadzwyczajnych środków wspierania sektora owoców i warzyw ustanowionych na podstawie rozporządzenia nr 585/2011 ⁽²⁾, w oparciu o błędną wykładnię prawa, pomimo że wydatki te zostały dokonane przez władze polskie zgodnie z przepisami unijnymi, a w szczególności nie naruszały art. 85 rozporządzenia nr 543/2011 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej (Dz.U. 2013, L 347, str. 549).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 585/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r. ustanawiające tymczasowe nadzwyczajne środki wspierania sektora owoców i warzyw (Dz.U. 2011, L 160, str. 71).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz.U. 2011, L 157, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2017 r. – Lackmann Fleisch und Feinkostfabrik/EUIPO (Национальный Продукт)

(Sprawa T-246/17)

(2017/C 195/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik GmbH (Bühl, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Lingenfeller)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Национальный Продукт” – zgłoszenie nr 14 747 513

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie R 1017/2016-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2017 r. – Azarov/Rada**(Sprawa T-247/17)**

(2017/C 195/57)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Mykola Yanovych Azarov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky i A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, zgodnie z art. 263 TFUE, nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 34), a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego;
- zastosowanie, zgodnie z art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, następujących środków organizacji postępowania:
 - wystosowanie pytań do Rady;
 - nakazanie Radzie zajęcia ustnie lub na piśmie stanowiska wobec określonych aspektów niniejszego sporu;
 - zażądanie informacji od Rady i osób trzecich, między innymi od Komisji, EADS i Ukrainy;
 - wezwanie do przedstawienia dokumentów lub dowodów mających związek z niniejszą sprawą;
- obciążenie Rady, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania, kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie praw podstawowych

- W ramach tego zarzutu skarżący podnosi naruszenie prawa własności i prawa do swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej. Wskazuje on także na niewspółmierność zastosowanych środków ograniczających.

2. Zarzut drugi: Oczywisty błąd w ocenie

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2017 r. – avanti/EUIPO (avanti)**(Sprawa T-250/17)**

(2017/C 195/58)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: avanti GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt M. Bahmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „avanti” – zgłoszenie nr 14 646 038

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie R 801/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- dopuszczenie do rejestracji znaku towarowego zgłoszonego w EUIPO w dniu 6 października 2015 r. pod nr 14 646 038 oraz do publikacji tego znaku w celu dalszego prowadzenia procedury rejestracyjnej.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Robert Bosch/EUIPO (Simply. Connected.)

(Sprawa T-251/17)

(2017/C 195/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Robert Bosch GmbH (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Völker i M. Pemsel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Simply. Connected.” – zgłoszenie nr 14 814 057

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 marca 2017 r. w sprawie R 948/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 64 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 263 TFUE;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Robert Bosch/EUIPO (Simply. Connected.)**(Sprawa T-252/17)**

(2017/C 195/60)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Robert Bosch GmbH (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Völker i M. Pemsel)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Simply. Connected” – zgłoszenie nr 14 814 032*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 marca 2017 r. w sprawie R 947/2016-5**Żądanie***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 64 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 263 TFUE;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Der Grüne Punkt/EUIPO – Halston Properties
(Przedstawienie okręgu z dwoma strzałkami)****(Sprawa T-253/17)**

(2017/C 195/61)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland GmbH (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwältinnen P. Goldenbaum, I. Rohr i N. Ebbecke)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Halston Properties, s. r. o. GmbH (Bratysława, Słowacja)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie okręgu z dwoma strzałkami) – unijny znak towarowy nr 298 273*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 lutego 2017 r. w sprawie R 1357/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- na wypadek gdyby druga strona postępowania przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta: obciążenie interwenienta własnymi kosztami.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.
-

SPROSTOWANIA**Sprostowanie komunikatu opublikowanego w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-232/16 P**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 63 z dnia 27 lutego 2017 r.)

(2017/C 195/62)

Opublikowany komunikat w sprawie T-232/16 P Komisja/Frieberger i Vallin powinien mieć następujące brzmienie:

Wyrok Sądu z dnia 19 stycznia 2017 r. – Komisja/Frieberger i Vallin

(Sprawa T-232/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Nowelizacja regulaminu pracowniczego — Podniesienie wieku emerytalnego — Decyzja odmawiająca ponownego ustalenia liczby dodatkowych lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury — Zasada ne ultra petita — Naruszenie prawa — Obowiązek uzasadnienia)

(2017/C 063/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Jürgen Frieberger (Woluwe Saint Lambert, Belgia), Benjamin Vallin (Saint Gilles, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.N. Louis i N. de Montigny)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu ds. Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 2 marca 2016 r., Frieberger i Vallin/Komisja (F-3/15, EU:F:2016:26).

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu ds. Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 2 marca 2016 r., Frieberger i Vallin/Komisja (F-3/15, EU:F:2016:26) zostaje uchylony.
- 2) Skarga wniesiona przez Jürgena Friebergera i Benjamina Vallina do Sądu ds. Służby Publicznej w sprawie F-3/15 zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa koszty poniesione w związku z postępowaniem odwoławczym.
- 4) Jürgen Frieberger i Benjamin Vallin zostają obciążeni kosztami postępowania przed Sądem ds. Służby Publicznej, w tym kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.
- 5) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem do spraw Służby Publicznej oraz z niniejszym postępowaniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL